

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיוֹן

פְּרֻשֶׁת עֵינֵי חַמַּד

יוֹצֵא לְאֹרֶחַ ע"י בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׂכוֹנַת ע"ן חַמַּד - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לְרֻפּוֹת כָּל חוֹלֵי ע"י וּבְכָלֵם צִיּוֹן בֶּן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֶׁת וַיֵּצֵא - אֵיזָהוּ עֶשֶׂיר הַשָּׁמַיִם בְּחֻלְקוֹ

"וַיֵּדֶר יַעֲקֹב נָדָר לְאָמֵר, אִם יִהְיֶה אֱלֹקִים עִמָּדִי וְשָׁמְרֵנִי בַדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ, וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ"
(בראשית כח, כ)

"אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל, וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ מִתַּחַת" (שמות כג), דהיינו: בדברים השייכים לענייני שמים, תסתכל באלו שלמעלה ממך. ותלמד מהם שהרי "קנאת סופרים תרבה חכמה". ואילו "ואשר בארץ- מתחת", בדברים השייכים לגשמיות, תסתכל באלו, שהם פחות ממך.

בגמרא נדרים (ג.): מסופר על רבי עקיבא, שנשא את רחל, ואביה כלבא שבוע הדיר אותה מנכסיו. בימות החורף היו ישנים במתבן, והיה רבי עקיבא מלקט את התבן מתוך שערותיה. אמר לה: 'אילו היה בידי הייתי נותן לך ירושלים של זהב'. בא אליהו הנביא ונדמה להם כבן אדם. עמד בפתח ואמר להם: 'תנו לי מעט תבן, כי אשתי ילדה, ואין לי על מה להשכיבה'. אמר רבי עקיבא לאשתו: 'ראי אדם זה, אפילו תבן אין לו!'

בספר אבן שלמה כתב: טוב להתחבר עם העניים והמתנהגים בשפלות ולישב עימם, כי על ידי זה יקנה בנפשו מידת ההסתפקות ולהיות שמח בחלקו. מה שאין כן המתחבר עם העשירים, אף אם ירוויח הרבה, לא תשבענה עיניו תמיד מלרדוף אחרי ההבל, כמו שנאמר במדרש (קהלת א ג): "אִין אָדָם מֵת וְחָצִי תְּאֻתּוֹ בִּידוֹ".

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

בפרשה זו נלמד מיעקב אבינו "בחיר האבות" את מידת ההסתפקות במועט, כמו שנאמר "לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ". וידועה השאלה, מדוע צריך לומר "לֶחֶם לֶאֱכֹל"- הרי ברור שהלחם הוא לאכול, וכן הבגד- הוא ללבוש.

אלא פירוש הדברים - ייתכן שיהיה אדם עשיר מופלג, ואף על פי כן אינו נהנה מרכושו. כי אינו שמח במה שיש לו, היות שכל רצונו הוא להוסיף עוד כהנה וכהנה, ולרוץ אחרי המותרות. וכמאמר רבותינו: "יש לו מנה- רוצה מאתיים", ואדם זה לעולם אינו שמח בחלקו.

יעקב אבינו אינו מבקש יתר על המידה. ישנם אנשים, שהמחיה והכלכלה אצלם בשפע. אולם אינם יכולים להשתמש בהם, הבגדים תמיד מונחים בארון, אם האדם עצמו שוכב על מיטת חוליו- כלום יש צער גדול מזה?! וישנם אנשים, שאינם יכולים לאכול יתר על המידה בגלל גזירת הרופאים עקב מחלה וכדומה, בעוד המאכלים בביתו בשפע גדול.

יעקב מבקש ומתפלל על לחם- לאכול, ובגד- ללבוש. וזה מה שצריך לבקש כל אדם על מנת להימנות על אותם עשירים השמחים בחלקם.

בספרים הקדושים מבואר על הפסוק:

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה ישי בן גילה יניב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רחל בת רחל ברכה רונן אברהם וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה עמית בן רבקה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונת שלמה ודנה דוד וב"ב כולל ברסלב אילת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה ניט סינן בת אסתר יוסף בן רוחמה עמית בת טובה חגית בת גילה יפית בת ג'ינה נתנאל בן ג'ינה אוקן בן געמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו נדרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סינן בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פתימה אליהו בן מאיה יפה בת שרה- הצלחה ורפואה כל עם ישראל

09/11/2013		ו' כסליו תשע"ד	
פרשת ויצא			
הפטרה: (ו) "ועמי תלואים"- הושע יא (א) "ויברח יעקב"- הושע יב			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
17:55	17:23	16:08	
17:59	17:23	16:24	ת"א
17:58	17:21	16:13	חיסה
17:54	17:24	16:26	ב"ש

שואל ומשיב בהלכה – ברכות

הרואה בימות החורף ברק וכן השומע רעם, האם צריך לברך ברכה על כך ומתי?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

הרואה ברק תיכף ומיד מברך "ברוך עושה מעשה בראשית", וכל זמן שלא התפזרו העננים ולא זרחה השמש, אינו רשאי לחזור ולברך על הברקים הבאים, שרואה אחר כך.

אם התפזרו העננים וזרחה השמש, חוזר ומברך על ברק, שיראה לאחר מכן. וכן אם ישן שנת קבע בלילה, חוזר ומברך על הברק, שיראה אחר שנעור משנתו, אפילו אם לא התפזרו העננים בינתיים. אבל אם היה ער כל הלילה, ולא התפזרו העננים, אינו חוזר ומברך למחרת.

ולעניין שמיעת רעם, מברך ברכת "שכחו וגבורתו מלא עולם", ואפילו אם כבר בירך על הברק כנ"ל, צריך לחזור ולברך על הרעם. ואף ברעמים הדין הוא, שכל עוד לא נתפזרו העננים, וזרחה השמש או שישן שנת קבע על מיטתו, אינו חוזר לברך. ויש נוהגים לברך ברכות אלו ללא שם ומלכות.

הפּרַת הַטּוֹב

דבר לא ביטא את צניעותו וענוותנותו המופלגת של הגאון רבי יעקב קמיניצקי זצ"ל יותר מאשר סלידתו מן הקימה לכבודו בכל אימת שנכנס להיכל הישיבה או לכל מקום אחר. פעם אחת חרג ממנהגו זה, היה זה כאשר נכנס יחד עם רבי שניאור קוטלר זצ"ל לכינוס השנתי של אגודת ישראל באמריקה.

רבי שניאור הציע לרבי יעקב, כי ייכנסו דרך דלת צדדית, וזאת כדי למנוע קימתו של הקהל הרב לכבודם הנמצאים באולם. מה גדלה תדהמתו של רבי שניאור לשמוע את רבי יעקב דוחה את הצעתו, באומרו: "הרי נשותינו הרבניות נמצאות אף הן באולם. והן תפקנה עונג רב למראה כל הקהל המתרומם לכבודנו. הבה נעשה זאת לכבודן, ובכך נקל עליהן לשאת בטרחה המתמדת המוטלת על כתפיהן במשך כל השנה בגלל הציבור הרב המגיע אלינו...".

זְכוּת לְמוֹד הַתּוֹרָה

להלן סיפור מופלא המעובד מ"בדרך עץ החיים" ויש בו כדי ללמדנו מהו כוחו ועוצמתו של האדם הלומד תורה. ומעשה שהיה- כך היה:

פעם השתתף הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל בכנס רבנים, ביניהם היו רבי משה דנישבסקי זצ"ל שכיהן כרבה של סלבודקה ורבי חיים לייב זצ"ל מסטויסק שהיה מפורסם כלמדן מופלג וצדיק.

באחת ההפסקות שהיו באסיפה, ישב רבי איסר זלמן בחדרו של רבי משה דנישבסקי והדלת הייתה פתוחה. רבי חיים לייב מסטויסק, שדרכו הייתה ללמוד בסופה וסערה פסע באותה שעה בפרוזדור, כשהוא פוסע הלך וחזור וראשו שקוע בלימוד התורה הקדושה.

בכל אימת רבי חיים לייב היה עובר ליד פתח החדר, היה רבי משה קם ועומד מלא קומתו לכבודו של רבי חיים לייב. משהבחין רבי משה במבטי התמיהה של רבי איסר זלמן, פנה אליו ואמר לו: "רואה אני שהנך תמה על הנהגה זו, אם כן, בא ואספר לך מי הוא רבי חיים לייב מסטויסק: בעיירה אישישוק היה קיים כולל אברכים בו למד אף רבי חיים לייב. באותם ימים אירעה מגיפה נוראה בכל האיזור שהפילה חללים רבים רח"ל, ואולם באישישוק עצמה לא פגעה המגיפה".

"באחד הימים אמר רבה של אישישוק רבי אברהם שמואל (מח"ס עמודי אש) לאחד מתלמידי הכולל: 'האם הנך יודע, מפני מה לא פגעה המגיפה בעיירתנו אישישוק? האברך הזה רבי חיים לייב שלומד ויגע בתורה כל יום במשך רוב שעות היום בעמידה - הוא זה אשר עוצר את המגיפה ומונע בעדה מלחדור לגבולנו'".

באחד הימים ההם, שלח חותנו של רבי חיים לייב להודיע לחתנו, כי מכיוון שהמגיפה מכה במלוא עוצמתה בסביבות אישישוק, הוא מבקש ממנו שיחזור מיד לביתו שבלידא. רבי חיים לייב נעתר לבקשת חותנו ונסע לביתו, ומיד כאשר יצא מאישישוק החלה המגיפה לפגוע גם בתושבי עיירה זו".

מנויים

לקבלת העלון חנם ב- email
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

הרב איסר זלמן מלצר זצ"ל: נולד בשנת ה'תר"ל (1870) במיר (כיום בלארוס). בגיל עשר התחיל ללמוד אצל רב העיר במיר. כשהיה בן 14 התחיל ללמוד בישיבת וולוז'ין. לאחר נישואיו הושפע מתנועת המוסר. בגיל 24 התמנה לראש ישיבת סלובודקה. לאחר מכן בשנת ה'תרס"ג (1903) התמנה לרבה של סלוצק ושימש בכהונה זו כעשרים שנים.

בשנת ה'תרפ"ג (1923) נמלט על נפשו לקלצק שבפולין מרדיפות המשטר הסובייטי, שאסרוהו מספר פעמים בשל עיסוקו ביהדות ובתורה. בקלצק שימש כראש ישיבת "עץ חיים". בשנת ה'תרפ"ה (1925) עלה לארץ ושם נתמנה לראש ישיבת עץ חיים עד יום מותו. עסק בתלמוד, מדרשים, מוסר והלכה. השתייך לזרם המתנגדים. היה ממייסדי "ועד הישיבות" בוילנה. נפטר ב-י' כסלו ה'תש"ד (1954). חי כ-84 שנים. ציונו בהר-המנוחות.

אביו: ר' ברוך פרץ. **אשתו:** בילא הינדא.

רבותיו: ר' נפתלי צבי יהודה ברלין (הנצי"ב מוולוז'ין), ר' נתן צבי פינקל (הסבא מסלובודקה), ר' חיים סולבייצ'יק ור' יום טוב ליפמאן.

מתלמידיו: בנו, ר' צבי יהודה מלצר (רבה של רחובות ומייסד "ישיבת הדרום"). בנו, ר' פייבל מלצר (מחבר פירוש למספר ספרים בסדרת 'דעת מקרא'). ר' אלעזר מנחם מן שך (ר"י פונביז' ומנהיג הליטאים בא"י). ר' שלמה זלמן אוירבך (ר"י קול התורה). ר' חיים יעקב גולדוויכט. ר' יוסף אליהו הנקין (המנהיג הרוחני של יהדות ארה"ב, וראש ארגון הצדקה "עזרת תורה"). ר' אהרון קוטלר (ר"י קלצק-ליקווד ארה"ב). ר' יצחק בם מנחם (אב"ד פתח-תקווה ודיין בב"ד). ר' שלמה גורן (רב ראשי לא"י). ר' יהודה מיטל (ר"י הר עציון). ר' אברהם זלזניק (ר"י עץ חיים). ר' שמעון זלזניק (ר"מ בישיבת שעלבים).

ילדיו: ר' צבי יהודה, ר' פייבל מלצר. בתו (אשתו של ר' אהרון קוטלר). **ספריו:** **יאבן האזל** - פירוש על הרמב"ם והגהות חידושי הרמב"ן על התלמוד בבלי (7 כרכים).

דוע, כי הרב היה מקהיל קהילות וכיהן כראש ישיבה בעיר סלוצק, ובמשך חייו נרדף ע"י השלטונות שהיו מתנגדים לכל דבר שריח קדושה ויהדות נודף ממנו. באחד הימים הופיע שוטר בישיבה, עם צו חתום, שבו מתבקש הרב לסור לתחנת המשטרה הקרובה לחקירה. השוטר התנהג בגסות רוח מרובה, והשתדל מאד לפגוע בכבודו של ראש הישיבה, כך שבדרכם לתחנות המשטרה צעק השוטר: "**תרד לכביש מיד!!!**". ר' איסר זלמן ירד מהמדרכה והלך בשולי הכביש, אך השוטר התעקש וצעק: "**בכביש אמרתי, באמצע הכביש!!!**" והרב נאלץ ללכת באמצע הכביש.

לאחר חקירה קצרה שוחרר הרב לביתו. אולם השוטר הנ"ל לא יצא נקי, **ועוד באותו שבוע נפטר אחד מבניו בר מינן. כעבור כמה ימים חלה בנו השני, ומצבו החמיר במהירות.** אמרה לו אשתו: "נראה לי שיד ה' פוגעת בנו כיוון שפגעת בכבודו של אותו ראש ישיבה רוץ ובקש ממנו מחילה!!!". השוטר המפוחד רץ לרבה של סלוצק וביקש את מחילתו בדמעות שלישי, "אל דאגה", אמר לו הרב, "**תקבל על עצמך לא לפגוע יותר בשום יהודי, ובנך יתפא לאלתר,**" וכך היה. כשראו זאת תלמידיו נזכרו בעוד סיפורי מופת בהם תבע הקדוש ברוך הוא את עלבונם של רבם ושאלוהו: "רבנו! איך זוכים לכך?" אך הוא לא ענה.

לימים התפרץ לחדרו של הרב יהודי ממרר בבכי **והתלונן אודות קצין משטרה, שהעליל עליו עלילה קשה וצפוי הוא בשל כך למאסר שש שנים,** הרב קרא ביקש מיד לשלשה מבחירי תלמידיו וביחד נידו והחרימו את אותו קצין, ולאחר מכן אמר הרב ליהודי: "לך לדרכך, תהיה רגוע. בעז"ה הכל בסדר!!!".

וכפי שהצדיק אמר - כך היה. יומיים לפני מועד המשפט רכב אותו קצין על סוסו שהחל לפתע להשתולל והפיל את רוכבו מעליו ורמסו ברגליו, וכמובן, המשפט בוטל, כיוון שהעד המרכזי עבר מן העולם, ואף כאן שאלוהו תלמידיו: "**מדוע לצורך היהודי משתמש אתה בנידויים וחרמות ואילו כשמדובר בך, הינך מבליג ולא מחריים ומנדה?**".

"תשובה אחת אענה לב' שאלותיכם", אמר להם הרב, "**רק מחמת שאיני מוחל על כבודו של אף יהודי ותובע את עלבונם בכל האמצעים העומדים לרשותי, לכן אף הקדוש ברוך הוא תובע את עלבונם ומעניש את רודפיי ואיני צריך להתמודד מולם.**"

עוד מסופר על רבינו, שהיה נוכח פעם בבית-הכנסת בשעה שהצדיק ר' אריה לויין נתן שיעור בין מנחה לערבית. הרב האריך באותו שיעור בנושא שלום בית, וציטט את דברי הרמב"ם שיהא אדם אוהב את אשתו כגופו ומכבדה יותר מגופו. נושא השיעור נבחר על ידי הרב בשל העובדה שבשיעור אחד המשתתפים לא התנהג בכבוד כלפי אשתו. ואותה אשה פנתה לר' אריה וביקשה ממנו שישפיע על בעלה. הרב הסביר את ענין שלום בית כידי ה' הטוב עליו.

רבינו ישב מן הצד והקשיב גם הוא לדבריו של ר' אריה (תלמידו לשעבר של ר' איסר). לאחר התפילה ניגש אליו ואמר: "**יישר כוחך ר' אריה! דבריך ממש פקחו את עיניי. הנני שקוע כל הזמן בלימוד, אבל בחובותי של הבעל בכבוד אשתו ולגרום לה נחת רוח לא התעמקתי כל כך.**"

נדהם ר' אריה מדבריו של מורו ורבו, שכן הרי הוא עצמו נהג להיכנס לפחות פעם בשבוע לביתו של רבו, וראה את יחס הכבוד ההדדי שבין רבו לרעייתו. ר' איסר השתדל תמיד לגרום לה נחת רוח, דווקא הוא מסתכל ומבקר את עצמו בנושא שלום בית, ואילו זה שאליו כוונו הדברים, לא מרגיש שעליו לתקן את דרכיו, ואוזניו לא קלטו כלל את משמעות הדברים.

כשכיהן רבי איסר זלמן מלצר כרבה של סלוצק, הלך לתומו ברחוב, ותוך כדי הליכה נפל לתוך בריכת סיד. יהודים שעברו במקום ניסו לקחת אותו במנוסה כדי לחסוך ממנו בושה ועוגמת נפש, אולם הוא לא זז ממקומו, שהרי חיסר לקבלן הבניין מעט סיד שנוטף מבגדיו, לכן לא עזב את המקום שעד שנמצא הקבלן, ורבי מלצר פיצה אותו על "הנזק" וביקש ממנו מחילה.

כְּחָה שֶׁל תְּפִלָּה

להלן מעשה מדהים, שאירע בתקופתנו שעובד מהספר 'ברכי נפשי', דברים הנאמרים בשם הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א ונכתבו ע"י ר' מיכאל צורן ויש בהם כדי ללמדנו, מהי כוחה של תפילה לפני מי שאמר והיה העולם ומלמדנו, וכי יש בכוח התפילה לשדד את כל מערכות תבל ולשנות את הטבע. הסיפור הובא ע"י הרב יצחק קולדצקי שליט"א, חתנו של הרב קנייבסקי שליט"א:

באחד מבתי הכנסת בעיר 'תל אביב' מתפלל יהודי העובד למחייתו בתעשייה האווירית. מדי בוקר באופן קבוע, מיד לאחר תפילת שחרית, מכין אותו יהודי מספר כוסות תה לכמות אנשים זקנים הנשאים בבית הכנסת לאחר התפילה ולומדים משניות, ומיד לאחר מכן עושה הוא את דרכו אל האוטובוס, על מנת להגיע בזמן לעבודה.

שנה אחת, ראש חודש טבת, נר חמישי של חנוכה, התארכה תפילת שחרית עקב אמירת ההלל והקריאה בתורה והתפילה הסתיימה בשעה מאוחרת. מיודענו מציץ בשעון ורואה, שהשעה מאוחרת ואם רוצה הוא להספיק להגיע בזמן, חייב הוא לרוץ מיד אל האוטובוס העומד לצאת בכל רגע.

"אך מה אעשה עם כוסות התה? מי ימזוג כעת את כוסות התה לציבור הלומדים?", הרהר לעצמו. היה זה רגע קשה מאד בשבילו להחליט: מצד אחד, אם יישאר להכין את כוסות התה, יפסיד הוא לבטח את האוטובוס ויגיע באיחור רב לעבודתו בתעשייה האווירית, ומצד שני, אם לא יכין את כוסות התה, קרוב לוודאי שהשיעור הקבוע יתבטל, מפני חלישותם של חבורת הזקנים, שלא יוכלו ללמוד ללא השתיה שהורגלו לה וישבו לביתם.

'המלחמה' בין שני היצרים לא הייתה קלה. אולם מיודענו החליט בלב שלם ואמר: "לא אניח את המצווה החשובה. אכין כוסות תה על מנת ששיעור המשניות ימשיך להתקיים, ובאשר להגעה בזמן לעבודה, אני מתחנן לפניך ריבונו של עולם, הרי אתה הכל יכול, ואתה הוא מנהל את העולם המושל בכל, אני מבקש ומתחנן לפניך, יודע אתה שרצוני לעשות את מצוותך, אנא, עזור לי שאגיע בזמן לעבודה".

"איך זה יקרה שאגיע בזמן- איני יודע?! הרי השעה מאוחרת, אך אני סומך עליך ובוטח רק בך, ריבונו של עולם, שתראה לי את ישועתך, ותאפשר לי גם לקיים את המצווה ולא להפסיד מכך את עבודתי. הרי אתה הכל יכול!", כך התפלל מיודענו מעמקי לבו ובכוונה גדולה.

הוא סיים לקפל את הטלית והתפילין והחל בהכנת כוסות התה לציבור הזקנים. לאחר שסיים להגיש את השתיה ללומדים, רץ במהירות אל תחנת האוטובוס. באופן טבעי, על לפי לוחות הזמנים, היה האוטובוס צריך לעבור בתחנה כבר לפני שתיים-עשרה דקות! אך היהודי שלנו החל לרוץ, כשפיו ממלמל תפילה לבורא עולם: "ריבונו של עולם, אני מאמין בך ובוטח בך, שלא פספסתי את האוטובוס בזכות המצווה", אמר ורץ בתמימות ובאמונה.

והנה, כשהגיע אל התחנה, הוכה בתדהמה... האוטובוס עמו נוסע מידי בוקר, עדיין עומד וממתין בתחנה! הוא לא האמין למראה עיניו! הוא עלה אל האוטובוס, משלם לנהג ורואה הוא בסקירה קצרה את כל הנוסעים הקבועים, יושבים במקומותיהם, כאילו הם ממתינים רק לו!

ברגע שעלה לאוטובוס השגיח הוא למרבה הפליאה, כי המנוע היה כבוי. ברגע שהתיישב במקומו, התניע הנהג את הרכב כשהוא פורץ בזעקה לעבר הנוסעים: "הנה זה בסדר, זה בסדר, האוטובוס עובד!", וכך החל במסלול הנסיעה הרגיל מדי יום ביומו.

היהודי שלנו נרגש ומשתומם כולו מהמחזה, פונה הוא אל אחד הנוסעים שליידו הוא ישב ושאל לפרש העיכוב הרב של האוטובוס. הלה התבונן בו, פתח וסיפר: "הבוקר, כמידי יום ביומו, הגיע האוטובוס לתחנה בשעה הקבועה. כולנו, הנוסעים הקבועים נכנסנו לתוכו והתיישבנו במקומותינו".

"והנה, לפתע, אך יצא את התחנה, אפילו לא הספקנו להתקדם מטר אחד כבה לפתע המנוע ללא שום סיבה. הנהג ניסה להפעילו אך האוטובוס לא הניע. פעם אחר פעם ניסה הנהג להתניע את האוטובוס, אך ללא שום סיבה הנראית לעין, האוטובוס מסרב להתניע!".

"חשוב לציין", הוסיף היהודי, "שמדובר באוטובוס מדגם חדש שנכנס לשירות רק לפני מספר חודשים בודדים, אשר כלל וכלל לא אמורה להיות בו שום בעיה ובטח שלא בהנעה". הנהג התייאש לאחר דקות ארוכות והתקשר לחברת האוטובוס ודיווח על התקלה. הוא התבשר, כי אוטובוס אחר יגיע למקום כדי לאפשר לנוסעים להגיע לדרכם וכדי לשלוח את האוטובוס התקול למוסך. והנה, בעודנו, ממתנינים לאוטובוס החלופי שיבוא, עלית לאוטובוס ואז באורח פלא, ניסה שוב להניע- והפעם האוטובוס נדלק. המנוע עובד והנהג יצא לדרכו כרגיל!".

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כחון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעמה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקות ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל אמנון בן עליזה ז"ל	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת אירון ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי דזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל	לע"נ תנצב"ה	הרב שבתי בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל כל נשמות עם ישראל
--	--	---	----------------	---